

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 460. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828614368/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Men alligevel holdt han den dragne Tollekniv i Haanden. Det var raskest og morsomst.

Et Lysglimt! Brat rev et Stykke Rum sig ud af Mørkets Felt . . . paa dette Stykke Rum tegnede sig et Par Hoveder — ukendelige, sodfarvede. Saa kom et Lys, purpurrodt som en stor Bloddraabe paa sortebrunt Fløjel.

Saa blev Lyset gulere. Det nærmede sig med Straalestjernen flammende ud fra Lyskærnen.

Snart saa Louis, at det var en Haandlygte, som nærmede sig, at den, der bar den, var en stor tyk Skikkelse, at ved Siden af ham gik en lille Skikkelse, som han kendte godt nok til, at han kunde skælne, hvem det var.

Han lod sin Arm synke. Den norske Tollekniv hang fredelig langs hans Laar.

En Stemme med Klang som en øvet Diligencekusks skratte op:

— Tyveknægte . . . Nu sidder I der grebne paa fersk Ger-ning. Tænkte jeg ikke nok, der var flere om det Stykke Ar-bejde! Op med Jer! Marche!

Birgitte sad sammenkrummet paa Jorden med Forklædet om sit Hoved.

Louis havde faaet Tid at samle sig til en Holdning. Han stod oprejst og sagde:

— Her er ingen, der har stjaalet.

Der lød et højt Suk eller et dæmpet Skrig.

— Aa, Gud hjælpe mig! Louis . . . Du . . . min . . . nære Slægt!

— Hvad er der, Onkel?

— Den ene Synd føder den anden, sagde Jeremias Ellekilde i højtidelig Bastone.

— Hvad behager? sagde Louis, nærmede sig ham og lod Tolleknivens Blad blinke i Lygteskinnet.

— Vil Du stikke, Din Rad? raabte Jeremias Ellekilde uden al højtidsfuld Stemmeføring.

Den robuste Købmand greb med sin store Haand om Louis's Arm. Men den lille Sømand var behændigere end han. Han spændte Ben bagfra for sin Modstander — et Slagsmaalstag, han var øvet i fra sine Ophold i Havnestædernes Knejper. Købstad-patricieren faldt dumpt og tungt ned paa sin egen Odelsgrund, som vædede den Del, han faldt paa.

— Slaar Du en ældre Mand som Hr. Ellekilde? . . . Aa

ugudelige . . . aa gudsforladte Yndling! . . . Stødte De Dem, Hr. Elverkilde?

Købmanden havde faaet rejst sig ved Hændernes Hjælp i tre Sæt.

— Kommer De nær, stikker jeg, sagde Louis.

— Jeg vil ikke nedværdige mig til at røre ved saadan en . . . Hvaip, sagde Hr. Ellekilde.

Han havde genvundet en Nuance af Højtidelighed i Stemmen.

Da lød det nede fra:

— Det er mig, det er mig, som har stjaalet Brænde.

— Aa Gud ske Lov! brød Lenoir ud. Det vidste jeg.

Der gik pludselig et Lys op for Louis. Hvad Birgitte sagde, var vist sandt. Det var derfor hun somme Tider og nu sidst i Aften havde været saa underlig. Og hvad han, som ikke var noget skarpsindigt Hoved, maaske ellers vilde have været lange Tider om at finde ud af, det klarede for ham i et Par Minuter. I dem stavede og lagde han alting sammen: Birgittes Gerrighed, Tungsind og Graad, sin Onkels Had til hende og hans Hentydning til, at han kunde faa Birgitte sat paa et „meget ubehageligt Sted“, hvis han vilde.

Og, lige saa hurtigt, som han forstod, lige saa hurtigt besluttede han:

— Det er mig, der har stjaalet Brænde til min Kæreste, siden hun blev fattig ved Snyderierne i Mejeriet, sagde han rolig.

— Og af mit Brænde! stønnede Lenoir. Af den . . . Din nærmeste Familjes fattige Brænde . . . aa . . . ja . . .

Den lille Herre brast i Graad.

— Den er egentlig værre, den . . . som Svende og saadan nogle siger, sagde Ellekilde . . . men hvad Fanden faar De mig saa til at gøre Ballader for, min gode Herre? Det maa saa blive i Familien, det.

— Det er mig, det er mig! skreg Birgitte. Louis har ikke rørt ved Hr. Lenoirs eller Hr. Ellekildes Brænde.

Lenoir var længere om at forstaa end Louis. Han stammede:

— Ja . . . men det . . . ja men dette herre . . . det . . . er galt . . . For . . . jeg opdagede jo, at den . . . den . . . den Mademoiselle stjal Hr. Overlærer Toftes og mit Brænde . . . længe før Louis kom her til Byen . . . og blev . . . ovennævnte Mademoiselles . . . *soi-disant* Forlovede. Tænk Dem, Hr. Elverkilde . . . han . . . har i sin Tid været for arrogant til at lære Kolonialhandelen — og nu synker han ned til Grønhandelen.